

ΔΗΜΗΤΡΑ
ΙΩΑΝΝΟΥ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Ένα μαγευτικό ταξίδι στον έρωτα,
στο μυστήριο, στο χρώμα».

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Νυχτερινή Αφροδίτη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Ιωάννου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Δήμητρα Ιωάννου, 2019
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Elisabeth Ansley/Trevillion Images,
Triff, Milan Gonda/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3146-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3147-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΔΗΜΗΤΡΑ
ΙΩΑΝΝΟΥ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ



*Στις γυναίκες που αγάπησαν πολύ...
Και στους άντρες που ανταπέδωσαν αυτή την αγάπη...*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΠΕΤΣΕΣ

Ιούλιος 2007

Ο απαγορευμένος χορός

Λένε πως η σπετσιώτικη νύχτα είναι ξελογιάστρα και πως το καλοκαίρι στο νησί έχει μια γεύση μαγική...

Ακόμα λένε πως, αν δεν προσέξεις, σε γητεύει, σε ξεσηκώνει και σου παίρνει το μυαλό.

Και δεν έχουν άδικο!

Η μαυροντυμένη φιγούρα, αθέατη μέσα στα σκοτάδια, μειδίασε ειρωνικά στη θύμηση των φρουρών έξω από το αρχοντικό. Χαλαρωμένοι και ευδιάθετοι, έμοιαζαν ολοσχερώς παραδομένοι στα μεθυστικά αρώματα και στα μυστήρια που έκρυβαν τα ασημογάλαζα βελούδα της αποψινής βραδιάς.

Συγκεντρώσου, δεν είναι ώρα για τέτοια! σκέφτηκε αμέσως μετά και κρύφτηκε στη γωνιά του βικτοριανού γραφείου, ακριβώς κάτω από το τεράστιο πορτρέτο του Γιαννάκη Μπόκαρη. Ο ξακουστός αγωνιστής του '21, ζωμένος με το σπαθί και τα φισεκλίκια του, ατένισε αυστηρά τη μαύρη σκιά που μισόκλεισε τα μάτια και του έστειλε ένα κοροϊδευτικό βλέμμα.

Κατόπιν η μαυροντυμένη φιγούρα τού γύρισε αδιάφορα την πλάτη και αφουγκράστηκε προσεκτικά, χωρίς καν να

ανασαίνει. Το καμάρι των Σπετσών, το περίφημο αρχοντικό των Μποκαραιών, ησύχαζε επιβλητικό και στολισμένο από τη μαρμαρυγή των άστρων που έστελναν τη βαθυκύανη λάμψη τους μέσα από τα παράθυρα.

Σάρωσε με τα μάτια το σκοτεινό δωμάτιο και ανασήκωσε το φρύδι μπροστά στο εκλεπτυσμένο γούστο της διακόσμησης και στον συσσωρευμένο πλούτο που μαρτυρούσε την ιστορία και την ευγενική καταγωγή των ενοίκων του. Άγγιξε με το βλέμμα τους καναπέδες με τα περίτεχνα χρυσά σκαλισματα, την ισπανική κομότα του δέκατου όγδοου αιώνα από βαρύτιμο ξύλο καρυδιάς, την πολύτιμη βενετσιάνικη κασέλα με τις σφυρήλατες μεταλλικές βέργες και τα καρφιά και το ασημένιο τούρκικο μαγκάλι πάνω στο λεπτοδουλεμένο περσικό χαλί.

Κούνησε ενοχλημένα το κεφάλι, καθώς ένωσε να επηρεάζεται ως το μεδούλι από την ιδιαίτερη σαγήνη του χώρου. Η αλήθεια ήταν πως ετούτο το δωμάτιο λειτουργούσε σαν ύλη που μετέφερε τον επισκέπτη του σε αλλοτινούς καιρούς και στις μέρες ενός ξακουστού παρελθόντος που είχε σμιλευτεί στην ιστορία και έκανε περήφανη κάθε ελληνική ψυχή.

Όμως η μαυροντυμένη μορφή δε νοιαζόταν καθόλου για τις ένδοξες ελληνικές υποθέσεις. Για την ακρίβεια, δεν έδινε δεκάρα! Βρισκόταν εδώ αποκλειστικά για τον θεσπέσιο πίνακα στην άκρη του δωματίου και σήκωσε με δέος το βλέμμα, νιώθοντας ένα αδιόρατο τρέμουλο στο στήθος.

Πάνω στο βαρύ καβαλέτο και εξάισια φυλακισμένη στην πανάκριβη κορνίζα της, αναπαυόταν η *Νυχτερινή Αφροδίτη*, το πιο διάσημο έργο του εικοστού αιώνα και αδιαμφισβήτητα το καλύτερο δημιούργημα του πολυθρύλητου Μιχαήλ Μπόκαρη. Τριγύρω οι κόκκινες ακτίνες λείζερ χάριζαν το φως τους στον πίνακα, δημιουργώντας ένα πλέγμα που τον προφύλασσε αποτελεσματικά από κάθε επίδοξο αετονύχη.

Ίσως όχι και τόσο αποτελεσματικά! χαμογέλασε η σκοτεινή σκιά, ενώ ρίγη αδρεναλίνης και συγκίνησης διαπέρασαν το λεπτό κορμί. Γονάτισε προσεκτικά και έβγαλε αθόρυβα από το σακίδιο έναν μικρό φορητό υπολογιστή και μια κεραία σε σχήμα ομπρέλας.

Ο παράδεισος της τεχνολογίας! σκέφτηκε με ενθουσιασμό, πληκτρολογώντας γρήγορα και στην οθόνη εμφανίστηκε η άποψη του πίνακα, όπως ακριβώς την κατέγραφαν οι δυο κάμερες ασφαλείας. Με μια εντολή στον υπολογιστή η εικόνα γέμισε παράσιτα και μετά πάγωσε στο τελευταίο καρέ που είχαν καταγράψει οι κάμερες. Από τώρα και για δέκα λεπτά το κλειστό κύκλωμα παρακολούθησης είχε προγραμματιστεί για να μεταδίδει την ήρεμη εικόνα του καλά προφυλαγμένου χώρου, εντελώς απρόσβλητου από ανεπιθύμητους εισβολείς.

Δέκα λεπτά είναι υπεραρκετά! σκέφτηκε η μαυροντυμένη φιγούρα και πλησίασε τις ακτίνες λέιζερ που δημιουργούσαν τον δυσπρόσιτο ιστό τους γύρω από τον πίνακα.

Τον αποψινό χορό σου τον αφιερώνω, Μιχαήλ Μπόκαρη! σκέφτηκε ειρωνικά, ενώ τα αεικίνητα μάτια στένεψαν στη σκέψη του ζωντανού θρύλου της ζωγραφικής τέχνης. Για μερικά δευτερόλεπτα απέμεινε να συλλογίζεται ηδονικά την ταραχή και τη σύγχυσή του και οραματίστηκε τους πηχυαίους τίτλους των εφημερίδων, όταν θα περιέγραφαν την κλοπή της Αφροδίτης, παίρνοντας έτσι κουράγιο για το δύσκολο έργο που επρόκειτο να εκτελέσει.

Στη συνέχεια, πλησίασε τις ακτίνες και άρχισε να ελίσσεται ανάμεσά τους με ευλυγισία, έχοντας πλήρη έλεγχο του κορμού και των άκρων. Όταν έφτασε στον πίνακα, κοίταξε εκστατικά την απεικονιζόμενη γυναίκα που λουζόταν στο φως του φεγγαριού και κατόπιν βύθισε το κοπίδι στη ράχη του πίνακα, αποκολλώντας το πανί από την κορνίζα του.

Ένωσε την άγρια χαρά να πλημμυρίζει ως και το τελευταίο

κυτόταρο και προετοιμάστηκε με δυο τρεις ανάσες να πάρει τον δρόμο του γυρισμού.

Θα ήθελα πολύ να δω τα μούτρα σου όταν ανακαλύψεις το άδειο τελάρο, Μιχαήλ Μπόκαρη!

ΣΠΕΤΣΕΣ

Το πρωί της ίδιας μέρας

Οι τρεις χάριτες

Τα τρία κορίτσια που περίμεναν καθισμένα στον βικτοριανό καναπέ με τη γαλάζια βελούδινη ταπετσαρία άκουσαν τις φωνές που πλησίασαν ανταριασμένες και κοιτάχτηκαν αμήχανα μεταξύ τους. Η βαριά ξύλινη πόρτα του γραφείου του Γιαννάκη Μπόκαρη άνοιξε κι έκλεισε ξανά με δύναμη, ενώ οι δύο άντρες όρμησαν στο δωμάτιο αστράφτοντας και βροντώντας σαν την καταιγίδα.

«Πώς τόλμησες να κάνεις κάτι τέτοιο χωρίς να με ρωτήσεις, μου λες; Νομίζεις πως δίνω δεκάρα γι' αυτόν τον ατάλαντο τον Καλογήρου και τα τερτίπια του; Θέλω ηρεμία! Η-ρε-μί-α! Το καταλαβαίνεις;» άναψε και κόρωσε ο Μιχαήλ Μπόκαρης, τονίζοντας μια μια τις συλλαβές.

Ο Μπόκαρης! είπε άηχα η κοκκινομάλλα και τα μάτια της ορθάνοιξαν από θαυμασμό, ενώ οι άλλες δύο της έριξαν μια λοξή ματιά, ανασηκώνοντας τα φρύδια.

Φυσικά και ήταν ο Μπόκαρης, το ίντερνετ έβριθε από τις φωτογραφίες του διάσημου ζωγράφου και του μεγαλύτερου αδελφού του, του Γιάννη, που εκτελούσε χρέη μάνατζερ! Παρ' όλα αυτά και οι τρεις τους δυσκολεύονταν να χωνέψουν το γεγονός πως είχαν μπροστά τους έναν ζωντανό θρύλο κι έτσι απέ-

μειναν να τους παρακολουθούν ακίνητες, κρατώντας και την ανάσα τους ακόμα.

Οι δυο άντρες, απορροφημένοι από τη συζήτησή τους, δεν πρόσεξαν καν τα κορίτσια που είχαν βουλιάξει στον καναπέ σα-στισμένα από την εισβολή τους και κοιτούσαν υπνωτισμένες τον ζωγράφο που λυσομανούσε μπροστά τους.

Δεν είχαν άδικο οι εφημερίδες όταν έγραφαν πως το δυνατό πάθος ηλεκτρίζε το κορμί και τα δάχτυλά του δίνοντας πνοή στα έργα του!

Είναι αλήθεια, ο Μιχαήλ Μπόκαρης εκπέμπει φως! σκέφτηκε η καστανή αμαζόνα που καθόταν ανάμεσα στις άλλες δυο, ενώ το μυαλό της ανέσυρε τα άρθρα που είχε κατά καιρούς διαβάσει για εκείνον.

«Δεν είναι άνθρωπος ο Μιχαήλ Μπόκαρης, ένας σίφουνας είναι που έχει περάσει διά πυρός και σιδήρου, έχει κατοικήσει στον Παράδεισο, έχει βυθιστεί στην Κόλαση και έχει αναγεννηθεί από τις στάχτες του σαν τον Φοίνικα, βγάζοντας καθαρό απόφιο χρώμα από την πέτρα», έγραφε μια δημοσιογράφος που του είχε πάρει συνέντευξη, εμφανώς γοητευμένη από τη υπνωτιστική του παρουσία. Και δεν ήταν η μόνη!

Ανέκαθεν ο ίδιος ήταν πολύ μετρίοφρων και δήλωνε πως είχε απλώς υπάρξει τυχερός στη ζωή του, όμως οι κριτικοί ανταπαντούσαν ότι οι πίνακές του έμοιαζαν φερμένοι από άλλους κόσμους και όχι καμωμένοι από χέρι απλού ανθρώπου. Στιβαροί κι έντονοι χάραζαν την ανυποψίαστη ψυχή του θεατή σαν καυτή σφραγίδα. Από τη στιγμή που τους αντίκριζε, δεν μπορούσε να ξεφύγει. Ήθελε δεν ήθελε, τους κουβαλούσε μαζί του για πάντα! Τα έντονα χρώματα και τα θρυλικά πλέον πρόσωπά του που πλημμύριζαν τον καμβά, εντυπώνονταν στην καρδιά και κατέληγαν να γίνονται μια εμμονή που δε σε άφηνε να ησυχάσεις.

Κάποιος κριτικός είχε γράψει ότι ο Μιχαήλ Μπόκαρης είχε κάνει συμφωνία με τον διάβολο και μερικοί έφταναν να πιστεύουν

ότι ετούτο μπορεί και να ήταν αλήθεια. Η δύναμη των έργων του ασκούσε μια έλξη χανωντική, σχεδόν δαιμονική και όσοι τα αντίκριζαν κατακλύζονταν από μία και μοναδική επιθυμία: Να τα αποκτήσουν! Να κοιμούνται και να ξυπνούν δίπλα τους! Να ζουν και να αναπνέουν γύρω τους! Να τα κάνουν δικά τους!

Έφηβος ακόμα, πριν από τριάντα επτά χρόνια, είχε κερδίσει το πρώτο βραβείο σε πανελλήνιο διαγωνισμό με τον περίφημο πίνακα της *Νυχτερινής Αφροδίτης*, κι έκτοτε το κοινό είχε παθιαστεί μαζί του, αναζητώντας λαίμαργα τη δουλειά του και καταθέτοντας στα πόδια του όλα όσα θα μπορούσε να ποθήσει ποτέ άνθρωπος. Δόξα, πλούτη, γυναίκες, έρωτες, αγαθά, όλα δικά του, κι όμως αυτός το μόνο που επιθυμούσε ήταν να χάνεται απερίσπαστος μπροστά στους καμβάδες του και να φιλοτεχνεί τα συγκλονιστικά θαύματά του.

«Όπως πάντα, κάνεις σαν κακομαθημένο παιδί!» του έλεγε τώρα ο Γιάννης απηυδισμένος. «Κάτι έπρεπε να γίνει και το ξέρεις. Ο Καλογήρου προκαλεί συνεχώς και όλη αυτή η ιστορία της *Νυχτερινής Αφροδίτης* έχει αρχίσει να έχει κακό αντίκτυπο πάνω μας!»

Γιατί οι άνθρωποι δεν ησυχάζουν ποτέ; Γιατί ανακατώνουν άσκεφτα τη γαληνεμένη θάλασσα; Γιατί χώνουν τη μύτη τους στις ζωές των άλλων;

Σαν μαύρος πηχτός καπνός ετούτες οι ανταριασμένες σκέψεις γέμισαν ασφυκτικά τις χαραμάδες του μυαλού του Μιχαήλ που έσφιξε τα χείλη.

Μέχρι πριν από έναν μήνα η *Νυχτερινή Αφροδίτη*, το πασίγνωστο ντεμπούτο του, έκανε τον γύρο του πλανήτη και έδρεπε δάφνες, φιλοξενούμενο στα μεγαλύτερα μουσεία του κόσμου. Και τώρα που ο Μιχαήλ βρισκόταν στο απόγειο της δόξας του, ο αιώνιος αντίπαλός του, ο Κωσταντίνος Καλογήρου, με τις επίπεδες μορφές, την αδιάφορη τεχνική και τα μουντά χρώματα, ήρθε να ταραξει για μία ακόμη φορά τα ήρεμα νερά της ζωής του.

Μιλώντας σε συνέντευξή του στην τηλεόραση δήλωσε πως αν και ο Μιχαήλ Μπόκαρης ήταν ένας αναγνωρισμένος ζωγράφος, εντούτοις κανένα από τα υπόλοιπα έργα του δεν έφτανε την άρτια τεχνική της *Νυχτερινής Αφροδίτης*. Έσκιζε τα μιάτιά του διαλαλώντας πως, όσο κι αν προσπαθούσε, ο Μιχαήλ δε θα μπορούσε να επαναλάβει την πρώτη θρυλική επιτυχία που είχε βρει επάξια τη θέση της στο πάνθεον των έργων που σηματοδοτούσαν την πορεία της ανθρωπότητας.

Είχε ταραχτεί ο Μιχαήλ με ετούτη τη δήλωση που τον ρούφηξε στα σωθικά της και τον γύρισε πολλά χρόνια πίσω, αν και όχι για τους ανταγωνιστικούς λόγους που πρόβαλλε ο Καλογήρου. Έμεινε άγρυπνος ολόκληρες νύχτες να τη σκέφτεται, ώσπου στο τέλος αποφάσισε απλώς να αδιαφορήσει. Έτσι ήταν ο χαρακτήρας του και ποτέ του δεν είχε χρόνο για αντιπαλότητες και μικρότητες!

Ήταν σίγουρος πως θα καταλάγιαζε ο θόρυβος και θα ηρεμούσαν τα πνεύματα, όμως το κοινό του δεν είχε την ίδια γνώμη. Οι θαυμαστές του αγρίεψαν, ζητώντας δικαίωση για τον αγαπημένο τους καλλιτέχνη και όταν τον είδαν αδρανή, άρχισαν να του ζητούν να πάρει θέση. Μαζί τους οι εφημερίδες βροντοφώναζαν με πηχυαίους τίτλους:

Είναι άραγε ο Μιχαήλ Μπόκαρης ικανός να επαναλάβει την επιτυχία της Νυχτερινής Αφροδίτης ή ο συγκεκριμένος πίνακας αποτελεί τελικά ένα μεμονωμένο θαύμα, που ο δημιουργός δε θα μπορούσε να επαναλάβει ποτέ;

Όλα αυτά τάραξαν το επιτελείο που φρόντιζε τις δημόσιες σχέσεις του Μιχαήλ, με πρώτο και καλύτερο τον αδελφό του Γιάννη και έπειτα τη Βεατρίκη, το δεξί χέρι του ζωγράφου. Η δήλωση του Καλογήρου είχε μεταφερθεί στα πέρατα της γης, ενώ η δική του σιγή τελικά δε βοήθησε καθόλου, ίσα ίσα όξυνε τα πνεύματα. Έπρεπε, λοιπόν, να δράσουν, άμεσα κιόλας!

Έτσι, μετά από μερικές μέρες, το γραφείο Τύπου του Μιχαήλ

Μπόκαρη εξέδωσε ένα δελτίο Τύπου που έσκασε σαν βόμβα, ταρακουνώντας συθέμελα τον κόσμο της τέχνης και προκαλώντας ρίγη στους απανταχού συλλέκτες.

Ο διάσημος ζωγράφος είχε αποφασίσει να ζωγραφίσει μια δεύτερη Νυχτερινή Αφροδίτη!

Το επόμενο όμως νέο, που ήταν και το πιο συνταρακτικό στην όλη ιστορία, είχε ανακοινωθεί μόλις χθες. Ο Μπόκαρης θα γιόρταζε τα πεντηκοστά έβδομα γενέθλιά του στις Σπέτσες, έχοντας προσκαλέσει στο περίφημο αρχοντικό της οικογένειας Μπόκαρη δυο από τις πιο όμορφες και ταλαντούχες γυναίκες του παγκόσμιου καλλιτεχνικού στερεώματος που τύχαινε να βρίσκονται στο νησί: Την ηθοποιό Στέλλα Σάντι και την τραγουδίστρια Τζίνα Τσιπριάνι, με τις οποίες τον έδενε μακροχρόνια ιστορία. Η πρώτη ταξίδευε με το γιοτ ενός σκηνοθέτη που είχε δέσει στο Παλιό Λιμάνι, ενώ η δεύτερη διέμενε στο σπίτι μιας παλιάς φίλης της.

Οι συντάκτες έγραφαν πως και οι δύο είχαν αποδεχτεί την πρόσκληση, ενώ οι αναγνώστες διάβαζαν λαίμαργα τα νέα κι έβαζαν στοιχήματα ενθουσιασμένοι: Σίγουρα μία από αυτές θα γινόταν το μοντέλο γι' αυτή τη δεύτερη ωριμότερη εκδοχή της Αφροδίτης και η τιμή ήταν απίστευτη! Γιατί το όνομα εκείνης που θα δάνειζε το πρόσωπό της στον πίνακα θα συνδεόταν με αυτό του Μιχαήλ Μπόκαρη, μένοντας για πάντα στην ιστορία.

Αυτό που δεν ήξεραν τα λαγωνικά των εφημερίδων ήταν πως άλλα τρία πολύ όμορφα και παντελώς άγνωστα κορίτσια είχαν προσκληθεί στο αρχοντικό των Μποκαραιών, χωρίς να έχουν πρωτότερη σχέση με τον ζωγράφο ή την οικογένεια. Ακόμη κι αν το ήξεραν όμως, δε θα άλλαζε και τίποτα, αφού μόνο τα ονόματα της Τζίνας και της Στέλλας ξεσήκωναν σούσουρο και πουλούσαν φύλλα.

«Μα την Τζίνα; Τη Στέλλα; Γι' αυτό κρυβόσουν χθες όλη μέρα και δεν απαντούσες στα τηλέφωνα, ε; Τι σκεφτόσουν, Γιάννη,

όταν τις κάλεσες, μπορείς να μου πεις;» φώναξε τσατισμένος ο Μιχαήλ, κραδαίνοντας την εφημερίδα κι εκείνος τον κοίταξε όπως ένας πατέρας τον παρορμητικό έφηβο γιο του.

«Σκέφτηκα πως είμαστε άνθρωποι του κόσμου και πως θα ήταν ανάρμοστο να βρίσκονται στο νησί δύο τόσο σημαντικές προσωπικότητες που γνωρίζεις και να μη λάβουν πρόσκληση για το πάρτι σου! Σκέφτηκα, επίσης, πως είναι καιρός να αντιμετωπίσεις επιτέλους τους δαίμονές σου και να διορθώσεις πράγματα και καταστάσεις, ιδίως μετά τον θάνατο του άντρα της Στέλλας και του πατέρα της Τζίννας. Μιχαήλ, ας αφήσουμε μεταξύ μας τα ψέματα! Γνωρίζω πως τριγυρνάς τις νύχτες άγρυπνος, σαν το φάντασμα. Νομίζεις πως δε σε παίρνει χαμπάρι κανείς, όμως εγώ ξέρω τις καταιγίδες που κρύβεις στην ψυχή σου. Ξέχασες πόσο έχεις βασανιστεί; Αποφάσισα να δράσω, γιατί κουράστηκα να σε βλέπω να παραμένεις αδρανής και τις κάλεσα για να μπει επιτέλους ένα τέλος», του είπε πολύ σοβαρός ο Γιάννης και ο Μιχαήλ κατέβασε το κεφάλι.

Μειδίασε πικρά, καθώς οι θύμησες όρμησαν ακάλεστες, ταράζοντας την ψυχή του. Όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να ξεφύγει από τα φαντάσματα του παρελθόντος και ειλικρινά δεν καταλάβαινε τους ανθρώπους που δηλώνουν πως δε μετανιώνουν ποτέ για τίποτα.

Γίνεται μια ολόκληρη ζωή να μην ξεστρατίσεις;

Όχι, όχι, πολλά ήταν τα κρίματα για τα οποία δεν έβρισκε αναπαμό και πολλοί οι άνθρωποι από τους οποίους ήθελε να ζητήσει συγχώρεση. Όμως τα καράβια είχαν σαλπάρει και ούτε μπορούσαν πια να γυρίσουν πίσω!

«Βαρύ το φορτίο που απόθεσες στους ώμους μου, Γιάννη, και ούτε που ξέρω πώς θα κάνω ειρήνη με τους δυο πολέμους που μου άνοιξες ταυτόχρονα», του είπε με πίκρα, κοιτώντας έξω από τη μεγάλη μπαλκονόπορτα που έβγαζε στους περίφημους τριανταφυλλώνες της Αφροδίτης.

«Και τις τρεις χάριτες τι τις κάλεσες, μου λες;» τον ξανακοίταξε μπερδεμένος. «Δε φτάνει που μου κουβάλησες χωρίς να ρωτήσεις τις άλλες δύο, καλείς και τρία κλωσόπουλα που μόλις βγήκαν από το αυγό. Πες μου, έχεις χάσει εντελώς το μυαλό σου; Ποιες είναι αυτές και τι δουλειά έχουν εδώ;»

Προτού προλάβει να του απαντήσει ο Γιάννης, ο ήχος της τσιχλόφουσкас που έσκασε τους έκανε να γυρίσουν το κεφάλι και να συνειδητοποιήσουν την παρουσία των κοριτσιών στο δωμάτιο. Ο Γιάννης ξερόβηξε, ενώ ο Μιχαήλ με τα μάτια του καλλιτέχνη και τη φυσική του ροπή προς το ωραίο σάρωσε στη στιγμή τα τρία δροσερά πρόσωπα που τους κοίταζαν βουβά.

Η ρομαντική κοκκινομάλλα είχε κοκκινίσει σαν παντζάρι, εμφανώς ντροπιασμένη που την έπιασαν στα πράσα να κρυφακούει.

Η καστανή αμαζόνα τού ανταπέδιδε στα ίσια το βλέμμα χωρίς ενοχές και με απροσποίητο ενδιαφέρον για την προηγούμενη κουβέντα τους.

Η μελαχρινή σεξοβόμβα μασούσε αυθάδικα την τσίχλα της, απροκάλυπτα ενοχλημένη που κάποιος μόλις την είχε αποκαλέσει κλωσόπουλο.

Ο Γιάννης έκανε μια αμήχανη κίνηση. «Οι δεσποινίδες είναι οι τρεις βασικές υποψήφιες για την υποτροφία Ευανθία Βενέζη. Είχαμε πει πως θα ανακοινώναμε το όνομα του νικητή στα γενέθλιά σου», του υπενθύμισε κι εκείνος κούνησε το κεφάλι.

Μετά τον θάνατο της συζύγου του, η υποτροφία Ευανθία Βενέζη είχε γίνει θεσμός και ο Μιχαήλ με τον Γιάννη αναζητούσαν νέους ταλαντούχους δημιουργούς που χρειαζόνταν βοήθεια.

Όπως εγώ κάποτε! σκέφτηκε ο Μιχαήλ και χαμογέλασε στα κορίτσια.

«Το είχα ξεχάσει. Με συγχωρείτε, κυρίες μου», είπε κι έτεινε το χέρι του στην κοκκινομάλλα που το έπιασε ευλαβικά, ενώ

μέσα της ήθελε κατεπειγόντως να τσιμπηθεί για να σιγουρευτεί πως δεν ονειρεύεται.

«Νεφέλη Αδαμαντίδη! Δεν ξέρετε τι σημαίνει για μένα η γνωριμία σας, κύριε Μπόκαρη! Η τέχνη δίνει νόημα στη ζωή μου και οι πίνακές σας δίνουν νόημα στην έννοια της τέχνης! Θα μπορούσα να κοιτώ τα έργα σας με τις ώρες», δήλωσε ολοκληρωτικά γητεμένη από τη λαμπερή του παρουσία, ενώ η μελαχρινή παραδίπλα ξεφύσησε κοροϊδευτικά.

Κατόπιν το βλέμμα του έπεσε στην καστανή αμαζόνα. «Μαλένα Χρηστάκη. Εγώ πάλι δεν ξέρω τι ακριβώς δίνει νόημα στη ζωή μου, ακόμα το ψάχνω», του συστήθηκε με χιούμορ, κάνοντας του μια θερμή ισότιμη χειραψία κι εκείνος της χαμογέλασε ζεστά.

«Κι εσείς είστε...» είπε ο Μιχαήλ, γυρίζοντας προς τη μελαχρινή σειρήνα που τον κοίταξε λοξά, κάτω από τις ψεύτικες βλεφαρίδες και το γατίσιο αϊλάινερ.

«Εγώ είμαι εκείνη για την οποία θα μιλά σύσσωμος ο κόσμος της τέχνης σε λίγα χρόνια. Με λένε Σουζάνα Πετρίδη», του απάντησε ακόμα πικαρισμένη από τα προηγούμενά του λόγια κι εκείνος της έσκασε το γνωστό στραβό του χαμόγελο.

Ετούτη εδώ έμοιαζε σκληρό καρύδι!

Το χτύπημα της πόρτας διέκοψε τις συστάσεις και ακόμη και η δύστροπη Σουζάνα θαύμασε την αριστοκρατική γυναίκα με τα γκριζα μαλλιά και τα ολόφωτα μπλε μάτια που μπήκε στο δωμάτιο.

«Να σας συστήσω τη σύζυγό μου, τη Λασκαρίνα», τους είπε ο Γιάννης, αγγίζοντας τρυφερά την πλάτη της νεοφερμένης.

«Χαίρομαι πολύ που θα σας έχουμε κοντά μας», τις καλωσόρισε εκείνη και τις ρώτησε για το ταξίδι τους.

Αφού έπιασαν μια συζήτηση για τις φυσικές ομορφιές των Σπετσών που έπρεπε οπωσδήποτε να επισκεφτούν οι κοπέλες, τους πρότεινε να τις οδηγήσει στα δωμάτιά τους.

«Φαντάζομαι πως θέλετε να ξεκουραστείτε και να φρεσκαριστείτε λίγο», κατέληξε με ένα χαμόγελο.

«Κι εγώ σας αφήνω προς το παρόν, διότι έχω δουλειά στο ατελιέ», είπε ευγενικά ο Μιχαήλ, ρίχνοντας μια εύγλωττη ματιά στον Γιάννη.

Για χάρη των κοριτσιών είχε ρίξει τους τόνους, όμως μόλις έκλεισε την πόρτα του γραφείου πίσω του, το πρόσωπό του μεταμορφώθηκε σε πέτρινη μάσκα. Τον αγαπούσε τον αδελφό του αλλά ώρες ώρες ήθελε να τον δείρει για τον τρόπο που τον πίεζε και τον έφερνε προ τετελεσμένων γεγονότων! Τι του είχε έρθει να προσκαλέσει ταυτόχρονα στο σπίτι του τις δύο γυναίκες που είχαν σημαδέψει τη ζωή του; Γιατί έξυνε τις πληγές που δεν είχαν κλείσει ποτέ; Και τι δουλειά είχαν τα τρία κοριτσόπουλα μέσα στα πόδια τους, για να μπερδέσουν την κατάσταση ακόμη περισσότερο;

«Να πάρει η ευχή!» μούγκρισε εκνευρισμένος.

Αν ήταν στο χέρι του, θα πηδούσε στο πρώτο πλοίο που θα έπιανε στην Ντάπια και θα γινόταν καπνός. Δυστυχώς, όμως, τώρα δεν μπορούσε να το κάνει.

Διότι ο Καλογήρου είχε ρίξει το γάντι κι ο Μιχαήλ Μπόκαρης έπρεπε να απαντήσει!



Αφού άφησαν τις άλλες δύο στα δωμάτιά τους, η Μαλένα ακολούθησε τη Λασκαρίνα στον δεύτερο όροφο. Η μασίφ ξύλινη σκάλα έτριξε ανεπαίσθητα κάτω από τα πόδια τους και η κοπέλα σκέφτηκε πως ακόμα κι αυτοί οι απόκοσμοι ήχοι ήταν μέρος της ιδιαίτερης γοητείας του σπιτιού. Αρχικά το αρχοντικό την είχε υποδεχτεί αυστηρό, προκαλώντας της δέος, όμως τελικά ένωσε να χαλαρώνει και να θαυμάζει τη μεγαλοπρεπή διακόσμηση και την ιστορία που ανάβλυζε άφθονη από τους τοίχους του.

«Το σπίτι είναι χτισμένο σε ένα μεγάλο οικόπεδο στα τέλη του δέκατου όγδοου αιώνα από τον περίφημο αγωνιστή του '21 Γιαννάκη Μπόκαρη», την πληροφόρησε η Λασκαρίνα.

«Φυσικά, τον γνωρίζω από τα βιβλία της ιστορίας μου. Ήταν αδελφικός φίλος του Χατζηγιάννη Μέξη και συναγωνιστής της Μπουμπουλίνας», της απάντησε όλα όσα ήξερε για τον ένδοξο πρόγονο του Μιχαήλ Μπόκαρη, ενώ παράλληλα θαύμαζε τους κρεμασμένους πίνακες και στις δύο πλευρές του διαδρόμου που απεικόνιζαν σπουδαίες μορφές αγωνιστών και πεδία μαχών.

Τα δάχτυλά της άγγιξαν ανάλαφρα τα στρογγυλά τραπεζάκια σε ρυθμό Βασιλίσσης Άννας και τις σκαλιστές καρυδένιες προθήκες που ήταν γεμάτες ασημένα κουμπούρια, σκαλιστά γιαταγάνια, περίτεχνα κοσμήματα, γαλλικά σερβίτσια και έγγραφα της Επανάστασης.

«Οι προθήκες και το κομό είναι φερμένα από την Ισπανία, διακόσια χρόνια πριν!» την πληροφόρησε η Λασκαρίνα κι εκείνη την κοίταξε έκπληκτη.

«Ετούτο το σπίτι μοιάζει με μουσείο!» αναφώνησε με θαυμασμό.

«Δεν έχεις άδικο. Ο Γιάννης ήθελε να διατηρήσει ατόφιο το ύφος του, όπως ακριβώς τους παραδόθηκε από τους προγόνους τους και ο Μιχαήλ συμφώνησε αμέσως. Παρ' ότι αγαπιούνται πολύ, σπάνια συμφωνούν οι δυο τους. Συνήθως μαλώνουν σαν τα κοκόρια, όπως κατάλαβες ήδη», της είπε χαμογελώντας και η Μαλένα κούνησε ευγενικά το κεφάλι.

Το ύφος της Λασκαρίνας ήταν συγκαταβατικό, λες και μιλούσε για δυο μικρά παιδιά και ήταν ηλίου φαεινότερο πως επρόκειτο για μια πολύ αγαπημένη οικογένεια.

«Μόνο το ατελιέ στο δώμα είναι εξολοκλήρου ανακαινισμένο για να καλύπτει τις ανάγκες του Μιχαήλ. Ίσως τον ακούσεις να πηγαينوέρχεται ακριβώς πάνω από το κεφάλι σου», την πλη-

ροφόρησε η μεγαλύτερη γυναίκα και έβγαλε από την τσέπη της ένα μεγάλο σκαλιστό κλειδί που έμοιαζε με έργο τέχνης.

«Αυτό είναι το δωμάτιό σου», της είπε, παραμερίζοντας για να περάσει πρώτη η καλεσμένη τους.

Η Μαλένα άφησε το μικρό φθαρμένο σακβουαγιάζ που κρατούσε και γύρισε προς το μέρος της. «Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω για τη φιλοξενία σας!»

«Είναι χαρά μας που σε έχουμε κοντά μας. Το δείπνο θα σεβριστεί στις οχτώ. Θέλουμε να σας καλωσορίσουμε επίσημα, μιας και σήμερα είναι η παραμονή των γενεθλίων του Μιχαήλ και η μέρα είναι ξεχωριστή για όλους μας», της είπε και τα γαλανά της μάτια έλαμψαν όλο φως.

Αυτό το βλέμμα...

Αυτό το χαμόγελο...

«Το ξέρετε πως του μοιάζετε καταπληκτικά; Θα μπορούσατε να είστε συγγενής του!» Οι λέξεις γλίστρησαν από τα χείλη της πριν προλάβει να τις συγκρατήσει και δαγκώθηκε ντροπιασμένη.

Είχε δίκιο η γιαγιά Ελένη που έλεγε πως ήταν το πιο άτσαλο πλάσμα του κόσμου!

«Είμαι! Η μητέρα του Μιχαήλ ήταν αδελφή μου, όμως με τον Γιάννη δεν είμαστε συγγενείς. Οι δυο τους είναι ετεροθαλή αδέρφια, αφού μοιράζονται τον ίδιο πατέρα», την πληροφόρησε απλά και αποχώρησε χαμογελώντας.

Μόνη στην ηρεμία του δωματίου της, κάθισε στο διπλό κρεβάτι αδυνατώντας να σταματήσει να κοιτά τριγύρω. Το σφυρήλατο σιδερένιο κεφαλάρι του με τα πουλιά, τα άνθη και τους καρπούς ήταν απόδειξη του μεγάλου ταλέντου κάποιου Μασσαλιώτη τεχνίτη, ενώ το σκαλιστό σαλονάκι από ξύλο τριανταφυλλιάς και το ασορτί σεκρετέρ μαρτυρούσαν τη μεγάλη υπομονή και το μεράκι του δημιουργού τους.

Ξαφνικά ένιωσε παράταιρη και αφόρητα λίγη απέναντι στον πλούτο και στην ιστορία του αρχοντικού.

Τι δουλειά έχω εγώ εδώ; συλλογίστηκε αγκαλιάζοντας το κορμί της με τα χέρια της.

Μπορεί κάποιο γύρισμα της τύχης να την είχε φέρει σ' ετούτη τη φωλιά της τέχνης, όμως ήταν απόλυτα πεπεισμένη πως δεν άξιζε να βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους. Οι άλλες δυο που ταξίδευαν σήμερα μαζί της, αυτές μάλιστα, ήταν σίγουρα διαφορετικές περιπτώσεις. Αν και αντιπαθητική, η Σουζάνα ήταν απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών, νικήτρια πολλών διαγωνισμών και ελπιδοφόρο ταλέντο, ενώ, από την άλλη, η γλυκύτατη Νεφέλη ήταν φιλότεχνη ως το μεδούλι. Η τέχνη ήταν η ζωή της και η Μαλένα έβλεπε καθαρά πόσο παθιαζόταν με τη ζωγραφική και τα έργα του μεγάλου καλλιτέχνη που τις φιλοξενούσε.

Ενώ εγώ; σκέφτηκε και μειδίασε κοροϊδευτικά στο είδωλό της που την κοιτούσε μουνδιασμένα μέσα από τον παλιό βενετσιάνικο καθρέφτη.

Η ζωγραφική είχε μπει στον δρόμο της πολύ πρόσφατα και αυτό δε θα είχε συμβεί καν αν δεν επέμενε η μοναδική φίλη που είχε κάνει ποτέ. Η Κατερίνα, το κοριτσάκι με τα ξανθά μαλλιά, τις φακίδες και το αστραφτερό χαμόγελο, ήταν η μόνη που είχε πλησιάσει άφοβα την εγγονή της «μάγισσας», όπως αποκαλούσαν τη γιαγιά της οι συμμαθητές της στο δημοτικό. Η γιαγιά Ελένη, που δε συμπαθούσε ούτε τα έντερά της, δεν είδε ποτέ με καλό μάτι αυτή τη φιλία, αλλά η Κατερίνα είχε έρθει αποφασισμένη για να μείνει στη ζωή της κι έτσι οι δυο τους έγιναν αχώριστες.

Η οικογένεια της φίλης της ήταν φτωχή αλλά πολύ αγαπημένη και στην ουσία είχε περιμαζέψει την παρατημένη Μαλένα που ρούφαγε σαν πεινασμένο γατάκι το ενδιαφέρον και τη στοργή τους. Οι γονείς της Κατερίνας ήταν άνθρωποι απλοί και πονετικοί και δεν άντεχαν να βλέπουν τη στρυφνή γριά να αδιαφορεί ακόμα και για τις βασικές ανάγκες του παιδιού, χρη-

σιμοποιώντας τη μόνο για να ξεσπά πάνω της τους θυμούς και τα νεύρα της.

Δυστυχώς, δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για αυτό, καθώς η «μάγισσα» ήταν ικανή να απομονώσει εντελώς τη μικρή κι έτσι είχαν προσπαθήσει συνειδητά να γίνουν για τη Μαλένα ένα απάνεμο λιμάνι τις ώρες της αντάρας. Η κακότητά της είχε μεταμορφώσει τη νεαρή έφηβη σε ατίθασο αγρίμι που το έσκαγε με κάθε ευκαιρία από το σπίτι και το σχολείο και που ηρέμησε κάπως μόνο όταν η γριά τους άφησε χρόνους.

Μετά τον θάνατό της, η Μαλένα απέμεινε μόνη, απένταρη και χωρίς την παραμικρή ιδέα για το τι ήθελε να κάνει στη ζωή της. Αφού τέλειωσαν το σχολείο, η Κατερίνα, που της στεκόταν σαν αδελφή, μεσολάβησε για να πιάσει δουλειά στο σουπερμάρκετ της περιοχής της και της πρότεινε να γραφτούν μαζί στα μαθήματα ζωγραφικής που διοργάνωνε ο δήμος.

Αυτό ήταν!

Η Μαλένα, που αδιαφορούσε για τα πάντα, ξαφνικά βρήκε κάτι που της άρεσε πολύ, ενώ ο καθηγητής τους εντυπωσιάστηκε από το ταλέντο της.

«Θα μπορούσες να πας πολύ μπροστά, αν αποφάσιζες να ασχοληθείς συστηματικά», της είπε, κι εκείνη είχε κουνήσει απλώς το κεφάλι, χωρίς να απαντήσει.

Και τότε είχε ασχοληθεί συστηματικά με κάτι, χωρίς να το παρατήρει την επόμενη στιγμή; Ακόμα και οι λιγοστές της σχέσεις είχαν δυναμιτιστεί από την ολοφάνερη ανάγκη της να μη νιώθει δεμένη με κανέναν άνθρωπο και με καμιά κατάσταση! Είχε την ανάγκη να φεύγει, να το σκάει, να νιώθει ελεύθερη, αλλιώς πνιγόταν, ασφυκτιούσε και ένιωθε δυστυχισμένη!

Παρ' όλα αυτά, την αγάπησε τη ζωγραφική και μάλιστα πήρε μέρος και στην έκθεση που οργανώθηκε στο τέλος της χρονιάς στο Δημαρχείο, χωρίς όμως να πατήσει το πόδι της στα εγκαίνια.

«Έχασες!» τη μάλωσε η Κατερίνα. «Ήταν καλεσμένος ο αδελφός του διάσημου Μιχαήλ Μπόκαρη και μάλιστα ρώτησε για σένα και τους πίνακές σου! Μέχρι και φωτογραφίες σου από το κινητό μου του έδειξα!» χαχάνισε θαμπωμένη από το ενδιαφέρον του υψηλού καλεσμένου τους.

«Μεγάλη μου τιμή που του άρεσαν τα έργα μου!» της είχε απαντήσει εκείνη, και το θέμα είχε τελειώσει εκεί.

Και να που μετά από αρκετούς μήνες είχε δεχτεί τη βαρύγδουπη πρόσκληση του Γιάννη Μπόκαρη ως υποψήφια για την περίφημη υποτροφία Ευανθία Βενέζη!

Ποια; Η Μαλένα! Το κλοτσοσκούφι, η εγγονή της μάγισσας!

Σκούπισε βιαστικά ένα δάκρυ που πήγε να κυλήσει από την άκρη του ματιού της, μαλώνοντας τον εαυτό της που έκανε σαν μωρό. Η αλήθεια ήταν πως βρισκόταν στις Σπέτσες μόνο και μόνο επειδή η Κατερίνα την είχε απειλήσει ότι δε θα της ξαναμιλούσε ποτέ αν δεν πήγαινε, και το μόνο που ήθελε ήταν να τελειώνει αυτό το Σαββατοκύριακο και να γυρίσει σπίτι της!

Σήμερα το δείπνο, αύριο το πάρτι και μετά έγινα καπνός! παρηγόρησε τον εαυτό της που δυσανασχετούσε και, ακούγοντας φασαρία στην αυλή, σηκώθηκε και αναμέρισε την κόκκινη βελούδινη κουρτίνα.

Στην κεντρική πύλη είχε σταθμεύσει ένα μπλε φορτηγάκι. Οι πίσω πόρτες του ήταν ανοιχτές και τρεις άντρες μετέφεραν προσεκτικά ένα στενόμακρο κιβώτιο. Δίπλα τους ο Γιάννης Μπόκαρης με έναν λεπτό μελαχρινό άντρα επέβλεπαν την όλη διαδικασία.

«*Η Νυχτερινή Αφροδίτη!*» ψιθύρισε, νιώθοντας ένα ρίγος να διατρέχει το κορμί της.

Παρ' ότι της άρεσε πολύ το σύνολο των έργων του Μιχαήλ, ο συγκεκριμένος πίνακας μιλούσε κατευθείαν στην καρδιά της κάθε φορά που τον έβλεπε. Αυτόν τον συγκεκριμένο πίνακα είχε προσπαθήσει να αντιγράψει στην έκθεση και ίσως γι' αυτόν

τον λόγο είχε τραβήξει την προσοχή του Γιάννη Μπόκαρη.

Είχε διαβάσει στο ίντερνετ πως το έργο είχε μεταφερθεί από το ΜοΜΑ* της Νέας Υόρκης και θα παρέμενε στις Σπέτσες έως ότου ο Μπόκαρης θα ολοκλήρωνε τη δημιουργία της δεύτερης *Αφροδίτης* του. Στην προσπάθειά του να εντυπωσιάσει και ίσως να αποθαρρύνει κάθε επίδοξο αετονύχη, το άρθρο περιέγραφε λεπτομερώς τις συνθήκες φύλαξης στο αρχοντικό με κάμερες παρακολούθησης και αισθητήρες λείζερ που ενεργοποιούνταν ερχόμενοι σε επαφή με οποιαδήποτε κίνηση ή παρουσία.

Την προσοχή της τράβηξε μια χαρούμενη φιγούρα που βρισκόταν μέσα στους τριανταφυλλώνες στα δεξιά της πύλης και άθελά της χαμογέλασε. Η γυναίκα περιφερόταν χορεύοντας ανάμεσα στα τριαντάφυλλα, ενώ το ροζ φόρεμά της σχεδόν χανόταν μέσα στη θάλασσα των λουλουδιών. Τα ξανθά της μαλλιά ήταν χτενισμένα σε μια χοντρή πλεξούδα που χρύσιζε στον ήλιο και ένα υπέροχο δαντελένιο σάλι στόλιζε το μπούστο της. Προφανώς ήταν η μόνη που είχε αντιληφθεί την παρουσία της στο παράθυρο και της κούνησε χαρούμενα το χέρι.

Ποια είναι; αναρωτήθηκε η Μαλένα, ανταποδίδοντας διστακτικά τον χαιρετισμό, αλλά δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τις σκέψεις της.

Ένα παιτόνι που το έσερνε ένα κατάμαυρο γυαλιστερό άλογο σταμάτησε έξω από την κεντρική πύλη και ο μελαχρινός νέος με τα μακριά μαλλιά, που στεκόταν πρωτύτερα δίπλα στον Γιάννη, πετάχτηκε έξω. Γύρισε φορτωμένος βαλίτσες, ακολουθούμενος από τον επίσης φορτωμένο αμαζά και... *την Τζίνα Τσιπριάνι!*

«Ω, Θεέ μου!» φώναξε η Μαλένα και κρεμάστηκε σχεδόν ολόκληρη στη βαρύτιμη βελούδινη κουρτίνα του παραθύρου, κοιτώντας εκστασιασμένη τη διάσημη τραγουδίστρια. Το λευ-

* Museum of Modern Art, Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης.

κό μεταξωτό καφτάνι, τα ασημένια κοσμήματα και τα λεπτά σανδάλια που ολοκλήρωναν τη λαμπερή εμφάνιση της Τζίνας έκαναν την κοπέλα να ρίξει μια ματιά στο τριμμένο της σακίδιο κι αυτό ήταν αρκετό για να την επαναφέρει στη σκληρή πραγματικότητα.

Πώς θα καθόταν στο ίδιο τραπέζι με όλους αυτούς τους μύθους η εγγονή της μάγισσας;

Άραγε θα κατάφερνε να αρθρώσει λέξη;

Και αλήθεια, τι θα φορούσε; Το σκισμένο τζιν ή το απλό εκρού φόρεμα που σίγουρα είχε δει πολύ καλύτερες μέρες;

Ένωσε τον ενθουσιασμό της να διαλύεται σαν ατμός.

Σίγουρα η αποψινή βραδιά θα ήταν πολύ ευχάριστη για όλους τους άλλους, αλλά πιθανότατα η πιο άβολη στη ζωή της Μαλένας Χρηστάκη.

«Άκουσέ με καλά και θα σ' το πω έξω από τα δόντια.
Σ' αγάπησα πολύ, έστω κι αν εσύ με πρόδωσες
και εξαφανίστηκες. Όμως, αν είσαι ανακατεμένη
στην κλοπή, μη νομίζεις πως θα μου γλιτώσεις!»

Μια απρόσμενη στροφή της μοίρας φέρνει τη Μαλένα στο αρχοντικό του διάσημου ζωγράφου Μιχαήλ Μπόκαρη, ακριβώς τη νύχτα όπου η *Νυχτερινή Αφροδίτη*, ένας από τους πιο διάσημους πίνακες του εικοστού αιώνα, κάνει φτερά. Το παρελθόν ζωντανεύει κι ο έρωτας εμφανίζεται ξανά μπροστά στα μάτια των πρωταγωνιστών αυτής της ιστορίας, πληγωμένος και γεμάτος θυμό.

Άλλες τέσσερις γυναίκες έχουν λάβει την ίδια πρόσκληση από τον ζωγράφο. Ποιες από αυτές είναι οι Ερινύες του παρελθόντος και ποια είναι στην πραγματικότητα η δική του Αφροδίτη; Θα συνειδητοποιήσει τελικά η υψήλιος τις αλήθειες που έχουν αποτυπωθεί στον καμβά; Θα μαθευτεί η αλήθεια;

Η μεγαλειώδης διαδρομή ενός θρύλου από το χθες στο σήμερα και από τις γραφικές Σπέτσες και την Αθήνα του '70 στις λαμπερές πρωτεύουσες του κόσμου.

Ένα ταλέντο που συνταράσσει ολόκληρο τον πλανήτη. Ένας έρωτας-φωτιά που καίει δυο καρδιές. Μια ζωή μέσα στα φώτα και στα χρώματα κι ένας πίνακας κρυμμένος βαθιά στα σκοτάδια, που αγωνιά να αποκαλύψει τα μυστικά του.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3146-8



9 786180 131468

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 23111

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η